

[Justitsministeren.]

Efter at jeg har berørt disse relativt mindre betydende Spørgsmaal, kommer jeg nu til nogle af Hovedspørgsmaalene i Retsplejeordningen.

Det første, jeg skal omtale, er Spørgsmaalet om offentlig Votering i Højesteret. I Spørgsmaalet om Højesterets Voteringsmaade maa jeg fastholde Lovforslagets Bestemmelser om Indførelsen af mundtlig offentlig Votering i Højesteret. Et Mindretal har ved Ændringsforslag Nr. 20 m. fl. stillet Forslag om, at de nugældende Voteringsregler opretholdes. Dette Forslag kan jeg paa ingen Maade tiltræde. Det er min bestemte Opfattelse, at den nugældende Ordning virker utilfredsstillende i flere Henseender, og jeg maa anse en gennemgribende Ændring for paakrævet.

Af det staaende Retsplejeudvalg er der udarbejdet et Forslag, om hvilket det ærede Medlem Hr. Pürschel har udtalt, at han opstiller det som Ændringsforslag Nr. 102, som jeg forstod, for at det kunde komme med ind under Debatten; det gaar ud paa at gennemføre en Ændring i den bestaaende Ordning uden dog at indføre offentlig Votering, idet Højesteretsdommenes Præmisser skulde indeholde Oplysninger om de forskellige Meninger under Afstemningen uden Angivelse af Dommernes Navne, men med Oplysning om Stemmetallene. Denne Ordning kan jeg aldeles ikke anse for tilfredsstillende, og jeg kan i den Henseende ikke nægte mig at henvise til, at Hovrætspræsidenten i Malmø, Schlyter, en overordentlig anset Jurist i Sverige, i „Berlingske Tidende“ forrige Lørdag Aften sagde om dette Forslag, at det antog han dog ikke, at noget Menneske kunde tage alvorligt. Dets Renommé udenfor Landets Grænser synes altsaa ikke at være saa godt.

Man kender jo til offentlig Votering saavel i Norge som i Sverige, og som det allerede har været nævnt under denne Debat, har Norge haft offentlig, mundtlig Votering i Højesteret lige siden 1863, altsaa i adskilligt over en Menneskealder, og dér har man gennemgaaet akkurat det samme, som man nu gennemgaar her i Landet, at Højesteret selv med Hænder og Fødder modsatte sig at faa indført offentlig Votering. Dette gennemlevede man i en lang Aarrække i Norge, men saa blev det dog indført imod Højesterets Ænske i 1863, og nu siges det overalt, fra alle Jurister i Norge, at de paa ingen Maade vilde give Afkald paa den offentlige Votering i Højesteret.

I Sverige har man den Ordning, at

Højesteretsdommernes Særvota bliver gjort offentlige i „Nytt juridiskt Arkiv“. Professor Viggo Bentzon fremsatte paa et af det ærede Medlem Hr. Elmquist omtalt Møde her i Byen, hvor den norske Højesteretsdommer Paulsen talte om offentlig Votering, en Tanke, som gik ud paa, at det vilde være ønskeligt, at en Kreds af Jurister her fra Danmark kunde faa Lejlighed til at sætte sig nøje ind i den svenske og den norske Højesterets Arbejdsmetoder. Jeg vil gøre Forsøg paa, om jeg kunde aabne en saadan Adgang; men om dette kan jeg ikke udtale mig yderligere nu.

I Forbindelse med Spørgsmaalet om Højesterets Voteringsmaade staaer Spørgsmaalet om at dele Retten i to Afdelinger. Efter den gældende Ordning skal som Regel mindst 9 Dommere deltage i en Højesterets-sags Afgørelse, og da Højesteret som bekendt bestaar af en Præsident og 12 Højesteretsdommere, kan Retten altsaa ikke for Tiden arbejde i to Afdelinger. Et Flertal har imidlertid under Ændringsforslag Nr. 1 stillet Forslag om, at der i Højesterets Afgørelser som Regel kun skal deltage 5 Dommere, idet Præsidenten dog kan bestemme, at der i det enkelte Tilfælde skal deltage mindst 9 Dommere, naar den paagældende Sags Karakter taler derfor. Dette Ændringsforslag anser jeg for at være udmærket, og jeg kan med største Glæde tiltræde det.

Der kræves ikke i noget Land, saa vidt mig bekendt, at der i den øverste Domstols Afgørelser skal deltage et saa stort Antal Dommere som 9. I Norge, Tyskland og Østrig skal kun 7 deltage, i Sverige hyp-pigst 5, i Finland ligeledes som Regel 5 og i England som Regel kun 3 Dommere. Det er utvivlsomt et unødigt Spild af Kræfter at lade 9 Højesteretsdommere deltage i alle Sager; og foruden at aabne Adgang til at dele Retten i to Afdelinger og derved forøge dens Arbejdsevne vil Ændringsforslaget ogsaa medføre den væsentlige Fordel at lette Raadslagningen, som jo ogsaa under offentlig Votering skal gaa forud for selve Afstemningen, idet en Raadslagning mellem 5 Medlemmer sikkert langt bedre kan gennemføres med tilfredsstillende Udbytte end en Raadslagning indenfor en Forsamling, bestaaende af 9 Medlemmer. Højesteret har erklæret sig imod dette Ændringsforslag; men der er dog Grund til at gøre opmærksom paa, at et af Rettens egne Medlemmer i „Ugeskrift for Retsvæsen“ 1930 B, Side 296, har udtalt sig til Fordel for en Ordning, hvorefter Straffesager skal kunne paakendes af en Højesteretsafdeling, bestaaende netop af 5 Dommere. Hvorfor